

og de ansvarlige retsforfølges. I den forbindelse bemærkes, at det danske styrkebidrag udsendes med et klart mandat til om nødvendigt at anvende fornøden magt bl.a. til at løse sine opgaver».

Enhedslisten kan konstatere, at den danske militære delegation i sidste ende er underlagt den centrale amerikanske kommando i Bagdad. Enhedslisten kan konstatere, at den danske delegation i den provins, hvor den skal fungere, er underlagt britisk regional kommando. Dermed er det åbenbart, at den danske militære delegation vil fungere som besættelsesmagts forlængede arm. For den irakiske befolkning vil der ikke være nogen principiel forskel på det amerikanske, engelske og danske militær.

Enhedslisten vil gøre opmærksom på, at regeringen i sit notat af 28. april 2003 om »Irak og besættelsesmagts forpligtelser over for civilbefolkningen« konstatere, at ifølge den humanitære folkeret er en besættelsesmagt de facto-, ikke de jure-myndighed i det besatte område: »Det betyder bl.a., at der ikke er en pligt i international ret for civilbefolkningen til at efterleve besættelsesmagts anvisninger. Besættelsesmagten er ansvarlig for det besatte områdes befolknings velfærd«.

Enhedslisten konstaterer samtidig, at regeringen i sit svar på spørgsmål 32 om Iraks nationale ressourcer, økonomi m.v. ikke er en del af det, som man i folkeretten kan betegne som befolkningens liv, ejendom og velfærd, skriver, at: »Regeringen er enig i, at Iraks økonomi og nationale ressourcer, herunder landets oliereserver, er omfattet af den humanitære folkerets regler om beskyttelse af befolkningens liv, ejendom og velfærd. Administrationen heraf skal naturligvis ske med respekt for den humanitære folkerets regler, til gavn for den irakiske befolkning«.

Det er klar tale. Men Enhedslisten kan samtidig konstatere, at den amerikanske administration, dels i Washington, dels i Irak, allerede er begyndt at disponere over de irakiske olieresourcer og deres administration og har aftalt kontrakter med amerikanske firmaer om olie samt om adskillige andre projekter.

Det forekommer ikke usandsynligt, at der vil komme reaktioner imod disse amerikanske beslutninger, når konsekvenserne af dem går op for den irakiske befolkning. Derfor har Enhedslisten bl.a. stillet spørgsmål om, hvordan regeringen vil opfatte reaktioner, herunder voldelige, på

disse konkrete beslutninger. Her vælger regeringen desværre at svare med besættelsesmagts sproget om, at »lov og orden kan opretholdes og de ansvarlige retsforfølges«. Man må spørge, om det ikke er i modstrid med den holdning som regeringen fremlægger i sit notat fra den 28. april 2003, hvori det konstateres, at der ikke er en pligt for civilbefolkningen til at efterleve besættelsesmagts anvisninger?

Enhedslisten har ikke tillid til, at den amerikanske »løsningsmodel« for Irak, som Enhedslisten har set den fremstillet og foreløbig realiseret, vil fremme demokratiet i Irak og øge stabiliteten i området. Tværtimod er det slående, at USA har brugt utrolig mange kræfter på at få den militære sejr over Saddam Hussein, men tilsyneladende ikke har brugt mange kræfter på at overveje den civile situation i Irak efter Saddam Hussein. Det seneste bevis på denne mangel på interesse for eller viden om, hvad der sker i Irak og hvordan dette samfund er skruet sammen, ser Enhedslisten af beslutningen om at udskifte de to politiske hovedfigurer, som USA indsatte for få uger siden, amerikanerne Jay Garner og Barbara Bodine, de facto-borgmester i Bagdad. Til Politiken den 12. maj 2003 siger Barbara Bodine efter at have fået tre dage til at pakke og forsvinde fra Bagdad, at »Vi planlagde og planlagde og tænkte og tænkte, men da det kom til stykket, vidste vi ikke, hvad vi gik ind til. Der har været en konstant revurdering«.

Før selve krigen gik i gang, affærdigede den amerikanske og den engelske regering, at olien skulle spille en rolle i deres overvejelser om Irak. Det samme gjorde den danske regering, som sagde, at det drejede sig om at få afskaffet de masseødelæggelsesvåben, som Saddam Hussein havde. Men det er symptomatisk, at da USA rykkede ind i Bagdad, var olieministeriet en af de få offentlige bygninger, som man sørgede for, at der ikke skete angreb på eller plyndringer af, mens det samme ikke gjaldt for hospitaler og lignende.

Desuden kan Enhedslisten konstatere, at f.eks. det amerikanske firma Halliburton og dets underafdeling Kellogg Brown and Root har fået lukrative kontrakter med det amerikanske forsvarsministerium i forhold til den irakiske olieindustri infrastruktur. Kellogg Brown and Root har fået tildelt en kontrakt på dette område, som oven i købet blev holdt hemmelig i fem uger. Det